

розподілятися так, щоб м'язи розвивалися в об'ємі, не збільшуючи форми ніг відповідно до верхньої частини тіла. У класичному танці м'язи всієї статури мають бути максимально сильними з мінімальним об'ємом.

Отже, процес розвитку та формування особистості танцівника неможливий без його активної діяльності, розвитку рухових якостей танцівника, які підпорядковуються й залежать від його професійних даних таких як виворотність, гнучкість, танцювальний крок (розтяжка), підйом стопи й стрибок.

Список використаних джерел

1. Березова Г. Класичний танець у дитячих хореографічних колективах. К. : Муз. Україна, 1990. 256 с.
2. Ваганова А. Основы классического танца. Л. : Искусство, 1980. 280 с.
3. Вільчковський Е., Денисенко Н., Шевченко Ю. Інтеграція рухів і музики у фізичному розвитку дітей старшого дошкільного віку. Тернопіль : Мандрівець, 2011. 128 с.
4. Котельникова Е. Г. Биомеханика хореографических упражнений: учебное пособие. – Ленинград. : ЛГИК, 1980. 93с.
5. Миловзорова М. Анатомия и физиология человека. – М. : Медицина, 1972. 232 с.
6. Тарасов Н. Классический танец. Школа мужского исполнительства. 2-е изд., испр. и доп. М. : Искусство, 1981. С. 15 – 103.

УДК 793.3:159.942

Кашевський О.В.
ст. викладач кафедри хореографії
факультету культури і мистецтв
Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки

СПЕЦИФІКА ТА ЕМОЦІЙНЕ НАПОВНЕННЯ СОЦІАЛЬНИХ ТАНЦІВ, ЯК ЗАСОБУ КОМУНІКАЦІЇ

Social Dance – (Соушл Денс) дослівний переклад – Соціальні Танці. Для тих людей, що професійно займаються бальними танцями цей термін добре знайомий, але для звичайної людини (жодним чином не пов'язаної з танцями). Словосполучення, як мінімум – ріже вухо, як максимум – звучить як лайка. Насправді дуже поширений танцювальний напрям в Європі і Америці. І майже два десятка років і у нас в Україні. Як правило, це такі танці як: Сальса, Меренга, Бачата, Аргентинське танго, Мамба, Свінг, Хастл, Кантрі та інші. Ще одна назва соціальних танців – Клубні танці.

Соціальні танці – одна з основних категорій у класифікації танців або танцювальних стилів за їх метою, яка характеризується первинною роллю спілкування та комунікації. Танці створені суспільством для самого суспільства. Танці можуть належати одночасно до різних категорій, в залежності від цілі виконання. Соціальні танці можуть бути як парними, так і сольними, хоча парні переважають. І саме в парних соціальних танцях відбувається спілкування. Спілкування між партнерами або між парами. Спілкування засобами хореографії, рухами тіла, мімікою, тощо.

Мистецтво володіння соціальними танцями за своєю сутністю гармонійно пов'язане, так би мовити, синтезоване з комунікацією. Нині люди заклопотані навчанням, роботою, сім'єю... Вони забули про себе, живуть, як вони кажуть, для когось чи заради когось. Але, виявляється, що людина не хоче залишатися сам на сам із собою. Вона просто не хоче послухати себе, боїться прислухатися до своїх бажань, згадати свої дитячі мрії, і почати здійснювати їх. З 90-х років минулого століття почали відкриватися танцювальні студії для дорослих, які ніколи не займалися хореографією. Також паралельно збільшувалась к-сть танцювальних вечірок, де кожен бажаний міг втілити свою мрію, танцювати. А головне відпочити від повсякденної рутини та спілкуватися з однодумцями засобами рухів своїх тіл.

З поняттями «соціальний танець», «побутовий танець» пов'язане і поняття «масова танцювальна культура». Л. П. Моріна говорить про масову танцювальну культуру як багатоманітне у жанровому плані явище, що характерне для сучасного світу: «Епоха характеризується вибухом масової танцювальності, підвищенням ролі побутових танців у структурі маскультура. Танець став органічною складовою нашого життя. Він - дозвілля та спорт, видовищність і релаксація, стрес і терапія. Танець є ефективним засобом інкультуризації людини, універсальною мовою спілкування, важливим важелем формування ідеалів, цінностей, внутрішнього та зовнішнього вигляду людини».

Зараз ледь не в кожному місті є по декілька танцювальних гуртків, студій, клубів. Де навчають відчувати партнера, вміти розуміти один одного не промовляючи ні слова, вміти поважати як партнера, так і себе самого. Зрозуміло, що глибокі знання методики й техніки у танці дуже допомагають у навчанні. Сфера діяльності хореографа – образна виразність та інтонаційна характерність танцювальної лексики. Адже хто як не професійний викладач спроможний не лише оцінити естетичне значення пластики рухів, а й навчити інших відобразити у цих рухах свої враження.

Отож, для культурного спілкування необхідний творчий імпульс, який у танці викликає музика, ті відчуття, що вона спричиняє і цей імпульс має бути

у виконавців не лише в звичайному тренувальному класі, а й на танцювальному майданчику.

Список використаних джерел

1. Поздняков О. О. Побутові танці у сучасній хореографії: термінологічний аспект / О. О. Поздняков // Вісник КНУКіМ. Мистецтвознавство [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.stattionline.org.ua/iskystvo/97/16757-pobutovi-tanci-u-suchasnij-xoreografi%D1%97-terminologichnij-aspekt.html>
2. Боттомер П. Уроки танца. Смотрите, читайте, занимайтесь! / Пол Боттомер. – М. : ЭКСМО, 2004. – 256 с.
3. Дени Г., Дассвиль Л. Все танцы: сокр. пер. с франц. – 2-е изд. К.:Муз. Україна, 1989.

УДК 793.31 (477.82)

Кіндер К.Р.,
кандидат мистецтвознавства,
старший викладач кафедри хореографії
факультету культури і мистецтв
Східноєвропейського національного
університету імені Лесі Українки

ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ХОРЕОГРАФІЧНОГО МИСТЕЦТВА ВОЛИНИ : ДИНАМІКА ТРАДИЦІЙ І НОВАЦІЙ

У складному і суперечливому процесі суспільного та етнонаціонального поступу України особливої вагомості набуває дослідження самобутніх творчих потенцій народу не тільки в історичному, теоретичному, але і в регіональному аспекті. У цьому зв'язку актуалізується звернення до місцевих історико-етнографічних традицій, зокрема танцювальних. Розмаїта палітра рухів, жестів, поз має яскраво виражене етнічне забарвлення, що відображає національні особливості, психологічні стереотипи, специфічні регіональні та локальні ознаки, різноманітні ракурси пластичного мислення українців. Кожному регіону притаманний свій традиційний набір засобів виразності, який надає неповторного колориту народній хореографії, визначає самобутність місцевої танцювальної культури.